

SOS-magasinet

UTGITT AV SOS-BARNEBYER / NR 1 • 2015

ARTISTGALLAEN 21. MARS

HVIS MITT BARN MISTET MEG

SIDE 4-12

HAITI FEM ÅR ETTER **SIDE 14**
RETTIGHETER FOR
FUNKSJONSHEMMEDE **SIDE 19**
VIL HA FLERE FORELDRE
TIL BERGEN **SIDE 20**

SOS
BARNEBYER

Et trygt hjem for alle barn

Takk for engasjementet fra våre
HOVEDSAMARBEIDSPARTNERE:

ULSTEIN®

SKAGEN
Fondene

HÖEGH AUTOLINERS

Wilh. Wilhelmsen

Møller Gruppen

WRIGLEY

Vi takker for støtten fra våre
HOVEDBIDRAGSYTERE:

Norad

FAGFORBUNDET

STIFTELSEN
BALDER

SOS-BEDRIFTSPARTNERE

- ABB
- Ansatte i SAS
- Dips
- Eplehuset
- Espira Gruppen AS
- Finn.no
- Kruse Smith
- Lilleborg
- Mercuri Urval
- Norges Rederiforbund
- OBOS
- Prosafe
- Skretting

SOS-bedriftspartnere finansierer bygging eller drift av en SOS-barneby, et SOS-familieprogram, et familiehus, en barnehage, en skole eller et medisinsk senter.

For mer informasjon, kontakt
Linda Cecilie Dale.
Telefon: 23 35 39 00
E-post: bedrift@sos-barnebyer.no

Vårt felles ansvar

Hva ville skjedd hvis ditt barn mistet deg? Det er tema for årets Artistgalla på TV2.

Mange av oss er faddere. Ikke bare i SOS-barnebyer, men for barna til et familiemedlem eller en nær venn. Når noen ber deg være fadder til barnet sitt, er det mer enn en hyggelig gest. Ofte handler det om å være med på å ta et ansvar for barnet. Ikke minst gjelder det dersom foreldrene skulle bli borte.

Å være fadder handler om å stille opp for barn som trenger deg. Slik er det også i SOS-barnebyer. Vi har nær 120 000 norske faddere som hjelper barn i over hundre ulike land. På Artistgallaen på TV2 21. mars får vi anledning til å vise fram noe av det viktige arbeidet vi gjør sammen. Da får du og andre TV-seere møte noen av de barna som våre faddere er med på å hjelpe. Det er alltid en sterk opplevelse å reise på besøk i SOS-verdenen, og vi tror møtet med barn som har fått et nytt håp vil bli sterkt også for de som sitter hjemme og følger med.

Fortsatt trenger barn faddere. De trenger noen voksne som kan stille opp. Når krisen inntreffer kan en fadder være noe av det viktigste vi har. Vi tar gjerne imot flere – og vi håper du ser på oss 21. mars.

«Når noen ber deg være fadder til barnet sitt, er det mer enn en hyggelig gest.»

Svein Grønnern
SVEIN GRØNNERN
generalsekretær

SOS-magasinet utgis av Stiftelsen SOS-barnebyer Norge, Mariboes gt. 13, Postboks 733 Sentrum, 0105 Oslo
Telefon: 23 35 39 00
E-post: sos@sos-barnebyer.no
Ansvarlig redaktør: Svein Grønnern
Redaktør: Thomas Hansen

Design og layout: Itera
Trykk: Color Print AS
Opplag: 154 000
Forsidefoto: Bjørn-Owe Holmberg
Red. avsluttet: 10.02.2015
Kontonr.: 8380 08 73730
www.sos-barnebyer.no

VIL HJELPE FOSTERBARNA

I år skal regjeringen levere en stortingsmelding om fosterhjem i Norge, og SOS-barnebyer har allerede gitt en rekke innspill.

tekst: THOMAS HANSEN foto: MARKO MÄGI

Sissel Arak

– Det viktigste er å sikre økt stabilitet for barna, sier Sissel Aarak, leder for nasjonale programmer i SOS-barnebyer Norge. Hun har innledet et samarbeid med tre andre organisasjoner på barnevernsfeltet, nemlig Landsforeningen for barnevernsbarn, Norsk fosterhjemsforening og Fellesorganisasjonen (FO) som organiserer mange av de ansatte i barnevernssektoren. Sammen leverte de allerede i fjor høst et omfattende forslag til mandat

for arbeidet med stortingsmeldingen. Tidlig i februar inviterte også Barne- og likestillingsdepartementet til et innspillsmøte om meldingen.

JOBBER FOR SØSKEN

– Det er positivt at det kommer en stortingsmelding om dette temaet, sier Aarak. – Det finnes mange rapporter og mye kunnskap som ikke er tatt ordentlig i bruk ennå. For oss er det viktig å sikre barna en bedre oppvekst og å jobbe for at flere søsken får vokse opp sammen.

Rundt ti tusen barn bor i fosterhjem i Norge, og mange av dem opplever å bli flyttet rundt mellom ulike fosterfamilier altfor

mange ganger. I tillegg viser SOS-barnebyers egen undersøkelse at seks av ti søsken splittes fra hverandre i barnevernet. I romjulen kunne Aftenposten fortelle om Linn Thorgersen som ble skilt fra sine søsken, og først i voksen alder har fått feire jul med hele sin familie.

– Regjeringen har lovet oss en satsing på søsken i barnevern, men her venter vi fortsatt på de konkrete tiltakene, forteller hun.

Må satse i kommunene

I dag er det vanskelig både å beholde eksisterende fosterhjem og å skaffe nye, forteller Aarak. Hun tror nøkkelen er en bedre matching mellom fosterbarn og potensielle familier, og en satsing på det kommunale barnevernet. Det er de som har ansvaret for den daglige oppfølgingen.

– Norske fosterfamilier har mange utfordringer, og sammen med de andre organisasjonene kan vi bidra med mange svar, sier hun. – Nå må vi jobbe for at våre innspill blir hørt av myndighetene.

– Jeg anbefaler å bli fadder i SOS-barnebyer fordi barna får den støtten de trenger, mener Dag Otto Lauritzen. Han er overbevist etter møtet med fadderbarnet Soma i India at barna får en trygg oppvekst i barnebyen.

Soma Kumari (11) skulle egentlig vokst opp på et barnehjem i India med minimale muligheter for omsorg og utdanning. Noen ville det annerledes.

tekst: CAMILLA DELBEKK

foto: BJØRN-OWE HOLMBERG

DEN AVGJØRENDE STØTTEN →

Soma overrekker blomsterkrans og flere tegninger når hun møter Dag Otto for første gang. Hun smiler fra øre til øre.

– JEG ØNSKET AT SOMA skulle få en framtid, sier Reena Lariya (38), bestyrer på barnehjemmet Balika Griha i India. Her bodde Soma i nesten tre år før Reena og lokale myndigheter tok kontakt med SOS-barnebyer.

AVGJØRENDE

De spurte om det var mulig at Soma og syv andre barn fra barnehjemmet kunne få vokse opp i en SOS-familie i en barneby. Takket være den nye barnebyen som ble bygget i Raipur fikk jentene et trygt hjem. Og siden inntekter fra fadderne hovedsakelig finansierer barnebyene har fadderbidrag en avgjørende betydning for barns framtid. En av fadderne er Dag Otto Lauritzen (58). Han og kona Ellen ble faddere for Soma Kumari (11) under Artistgallaen i 2012.

– Man blir kanskje fadder for å lette litt på samvittigheten. Men nå vet jeg hvor uen-

delig mye mer det betyr, sier Dag Otto.

Soma fikk en vanskelig start på livet. Som toåring ble hun funnet av lokalt politi på en jernbanestasjon. Ingen vil noen gang få vite hvordan og hvorfor hun endte opp alene der. Reena Lariya husker godt den dagen Soma kom til barnehjemmet. – Hun hadde store øyne, holdt meg i lillefingeren

«Man blir kanskje fadder for å lette litt på samvittigheten. Men nå vet jeg hvor uendelig mye mer det betyr.» Dag Otto Lauritzen

og kalte meg mamma, sier hun. Reena har tenkt mye på Soma etter hun flyttet til barnebyen. – Jeg visste at hun ville få utdanning og en framtid hvis hun dro dit.

Barnehjemmet var et mye svakere alternativ. Jeg er veldig glad for at det ble slik, sier hun stille.

ET STERKT MØTE

En solrik dag i januar sitter Soma og venter på en av fadderne sine i Norge. Dag Otto har tatt turen til India for å møte henne.

Soma synes det er langt å reise for å besøke noen han ikke kjenner.

– Jeg reiser veldig mye, men denne turen er en unik mulighet. Jeg er svært takknem-

Dag Otto besøkte barnehjemmet Soma bodde på før hun kom til barnebyen.

lig for å få se hva fadderstøtten egentlig betyr, sier Dag Otto.

I inngangsdøren til huset sitt står Soma og tripper. Hun gleder seg, men er nervøs. Hun vet ikke hvordan fadderer ser ut og hvordan han er. Hun tror han har hvitt hår, at han er sterk fordi han har vært verdens beste syklist. Hun øver på å si Dag Otto, men det er ikke lett.

– Jeg skal gi ham et kort, blomster og ønske ham godt nytt år, forteller hun, mens hun smiler nervøst. Og så skal jeg vise fram rommet mitt og familien min.

Det er spesielt for fadderer også. – Jeg er veldig spent, for jeg aner ikke hvordan jeg vil bli mottatt. Hun kjenner meg jo ikke, sier han, før han går mot Somas hjem. Her bor fadderbarnet hans med sin SOS-mor og åtte SOS-søsken.

Dag Otto lyser opp da han hilser på Soma for første gang. Soma har allerede

Barnehjemsbestyrer Reena Lariya (38) husker svært godt dagen Soma ble brakt av lokalt politi til barnehjemmet hun jobber på. – Jeg ønsket at hun skulle få en tryggere framtid, så jeg kontaktet SOS-barnebyer, forteller hun.

glemt hva han heter, men overrekker blomsterkrans og flere tegninger. Hun leier ham inn i huset og smiler fra øre til øre. Han er hjertelig velkommen.

ET FENGSEL FOR JENTER

Barn som er alene har krav på den beste omsorgen og beskyttelsen. I India blir forældreløse barn under seks år adoptert. Hvis de ikke får en ny familie før seksårsdagen ender de på barnehjem. Eller i en barneby.

Barnehjemmet Balika Griha ligger langs en landevei i utkanten av det lille tettstedet Kanker, omtrent seksten mil sør for barnebyen i Raipur. Bak en høy mur med piggetråd og to jernporter med hengelås bor 47 jenter i alderen 6-20 år. De er alle foreldreløse eller forlatt og bor på to sovesaler. 30 jenter er hjemme klokken elleve på en torsdag. En av dem kunne ha vært Soma.

– De kan ikke gå på skolen, den mentale

helsen deres tillater det ikke. De kan rømme, og da går det ille med dem, forteller en mann som serverer kaker og kaffe. Han er styreleder og har kommet på besøk i dag.

Jentene sitter på betonggulvet på en tynn matte og ber. Senere denne dagen serveres rikelig med lunsj og jentene spiser med urovekkende glupsk appetitt. Noen drar litt på smilebåndet når de blir tatt bilde av, men jentene har engstelige blikk. Noen er mentalt utviklingshemmede, men langt fra alle. En ansatt sørger for å låse begge jernportene før hun går ut.

Barnehjemmet ble flyttet hit for kort tid siden, og de gamle lokalene som lå i sentrum av Kanker er nå omgjort til skole. Nå har jentene større rom, men beliggenheten gjør dem enda mer isolert. Jentene som ikke går på skolen får en form for yrkesopplæring i søm eller husstell. Bestyreren Reena forteller at dårlig økonomi hovedsakelig

– Hun må ha hatt den tøffeste starten. Men Dag Otto er overbevist om at Soma har det godt nå. Hun kommer til å klare seg bra!

på grunn av korrupsjon går ut over jentene. Oppfølgingen fra lokale myndigheter er nærmest fraværende og resultatet er at jentene ikke får den omsorgen de har rett til og så sårt trenger.

På andre siden av landeveien leker barn på en idrettsplass. – Jentene bruker den ikke så ofte, beklager Reena.

– De var underernærte på mat, men aller mest på kjærlighet. Det er helt forferdelig, sier Dag Otto, som ikke kan akseptere situasjonen på Balika Griha. At Soma kunne endt opp slik er også vondt å tenke på. Men ingen, absolutt ingen, skal ha det sånn.

SOM Å VINNE I LOTTO

– Namaste! Soma hilser og smiler fra øre til øre når hun ser på Dag Otto igjen hjemme i

barnebyen. Det er to dager siden de møttes første gang og isen er brutt. I mellomtiden har Dag Otto lært mer om Somas start. Det er sterkt.

«Hun bodde i et fengsel for jenter. I tillegg er hun forlatt og vil jo heller aldri få svar på hvorfor. Det må være skikkelig tøft å leve med.» Dag Otto Lauritzen

– Hun bodde i et fengsel for jenter. I tillegg er hun forlatt og vil jo heller aldri få svar på hvorfor. Det må være skikkelig tøft å leve med.

Soma har ikke glemt den vanskelige

tiden på barnehjemmet. Men hun har fått en ny familie og en trygg og omsorgsfull mamma. Purnima (37) har vært SOS-mor i syv år og er mor til ni barn mellom 9 og 16

år. Hun inviterer på te og kaker, er trygg og rolig. Tidligere har hun jobbet som sykepleier, men nå er hun SOS-mor på heltid.

– Det viktigste i min hverdag er å gi barna omsorg. Jeg er glad for å være mor til

I SOS-familieprogram i Raipur hjelper over 400 barn og deres familier. Produksjon av feiekoster gir daglig inntekt til mange. Men man må lære hvordan man lager de først.

Soma var høflig, bestemt og flink på skolen. Men Dag Otto var ikke sikker på om hun forstod selv det hun leste på engelsk.

ni, men det mest utfordrende er å følge de opp med skolearbeidet, sier hun.

Soma tar hånda til Dag Otto og leier ham ut på lekeplassen i barnebyen. Nå skal de spille badminton, for det gjør hun ofte. Hun er en vanlig 11-åring. Trygg, glad og full av energi. Soma har ikke lært seg å sykle ennå, men nå vil hun gjerne prøve. Dag Otto kan støtte bak, det blir gøy!

AVGJØRENDE

– Det månedlige betalingen bidrar til et fantastisk arbeid. Hjelpen kommer fram og den spiller faktisk en avgjørende rolle i barnas liv, forteller Dag Otto. – Jeg hadde ikke forventninger om at det skulle være så bra i barnebyen og at det var så gjennomført. Dette er bedre enn jeg forestilte meg.

ARTISTGALLA PÅ TV2

Hvis mitt barn manglet meg

Vårens Artistgalla på TV 2 skal vise hvor avgjørende god omsorg er for barns fremtid.

Vi gis en mulighet til å gjøre en forskjell under SOS-barnebyers direkte-sendte Artistgalla på TV 2 21. mars kl. 21.40.

For barn er foreldrene de viktigste i livet. Mamma og pappa er umistelige. De fleste foreldre har vel en eller annen gang tenkt tanken: Hva hvis mitt barn hadde manglet meg? Hvem ville da gitt mitt barn en trygg oppvekst? På verdensbasis vokser 160 millioner barn opp uten foreldre eller andre omsorgspersoner.

Vi tror det går an å erstatte det umistelige. Og en måte å bry seg om andres barn på er å bli fadder. Å være fadder i SOS-barnebyer, er å stille opp for å gi andres barn trygghet, omsorg, en familie og en ny framtid. SOS-barnebyers verdensomspennende omsorgsmodell er finansiert gjennom fadderskap, og derfor spiller fadderne en avgjørende rolle for flere hundre tusen barn over hele verden.

Årsakene til at barn vokser opp alene er mange. Fattigdom tvinger foreldre til å dra fra barna sine for å få arbeid. Sykdom og tidlig død overlater søskenflokker til seg selv. Naturkatastrofer og krig ødelegger familier. Familien er den viktigste arenaen for barns utvikling, så når barn vokser opp alene mangler noe helt avgjørende. Fravær av god omsorg får dramatiske konsekvenser både for hvert enkelt barn og samfunnet, og krever at vi gjør noe med det.

Å BLI FADDER

«Hvis mitt barn hadde manglet meg» er mantra for vårens Artistgalla på TV 2. Det blir flotte artister på scenen, sterke reportasjer fra SOS-barnebyer arbeid i fem land og intervjuer med troverdige bidragsytere. Programleder er Guri Solberg, og Solveig Barstad vil holde oss oppdatert om fadderpåmeldingene fra et fullsatt telefonpanel.

– DET LIGGER MULIGHETER I ALL MOTGANG

Da de fant en svulst i hjernen til Lisa Tønne trodde hun barna måtte vokse opp uten henne. – Jeg kan ikke gå og tenke på døden hele tiden. Men jeg har åpnet porten til dødsangst, sier hun.

Tekst: THOMAS HANSEN Foto: TERJE BRINGEDAL/VG/NTB SCANPIX

Beskjeden kom per telefon. Legen ringte om en MR-skanning Lisa Tønne nesten hadde glemt at hun tok. De hadde funnet en svulst på hjernestammen hennes.

– Når et vanlig menneske hører «svulst i hjernen» så tenker du ikke på om den er godartet eller ikke. Du tenker død med en gang, sier Lisa. – For et vanlig menneske er svulst det samme som kreft. Og hvis du får svulst i hjernen, så kan du bare glemme det.

Hun og mannen hadde to barn på 2 og 4 år. For Lisa ble det en helt rell fare for at barna nå måtte vokse opp uten henne.

STILLER OPP FOR BARN

Lørdag 21. mars er hun med på TV2s Artistgalla og forteller om hvordan hun taklet den tøffe beskjed. Lisa Tønne har følt på kroppen hva en trygg familie innebærer. Selv er hun adoptert fra Iran. Inntil hun var fem måneder gammel bodde hun på et barnehjem i Teheran med vekt som en nyfødt baby. Hun hadde blitt forlatt.

– Jeg tenker at jeg er veldig heldig. Vi har det veldig godt i Norge. Og da kan jeg også prøve å hjelpe andre, sier Lisa.

«Heldig» var også et nøkkelord når Lisa og mannen skulle forklare barna at mamma var syk og måtte opereres.

– Vi måtte jo prøve å være ærlige, men samtidig fortelle det sånn at en toåring og en fireåring kunne forstå det, sier Lisa. – Vi sa til barna at jeg hadde en kul i hodet som måtte opereres vekk, men at vi er så heldige at det finnes leger som kan fikse det. Vi prøvde å gjøre det til en bra ting at vi lever i en tid hvor man kan være syk, men likevel bli frisk.

VILLE HJEM

I januar 2013 dro Lisa til Tyskland for å bli operert. De er verdensledende på området. Svulsten hadde hun hatt siden hun var 15 år, viste det seg. Selv om svulsten var godart-

tet, ville hun snart bli døv på høyre øre om hun ikke ble operert.

– Jeg hadde jo ikke lyst til å reise bort, sier hun. – Jeg hadde en idé om at jeg kunne gjøre operasjonen og være borte i tre dager. Men heldigvis visste jeg ikke hvor heavy dette var.

Legene ville helst ha henne der i en måned. Hun dro hjem til barna etter to uker.

MULIGHETER I SYKDOM

– Det ligger en del muligheter i sykdom. Det ligger muligheter i all motgang. Og det gjelder å se disse mulighetene, sier Lisa i dag.

Operasjonen fjernet svulsten, men fortsatt er hun ikke helt frisk. Når SOS-magasinet snakker med henne har hun nettopp vært på dansetrening for TV2-programmet «Mitt Dansecrew». Hun merket et trykk i hodet, forteller hun. Men hun har hatt svulsten siden hun var 15, og vet ikke ennå hvordan det er meningen at dette skal føles.

– Jeg hadde en periode året etter operasjonen hvor jeg trodde at jeg like gjerne kunne få en ny, alvorlig beskjed, sier hun. – Den holdningen om at dette ikke skjer meg, den har jeg ikke lenger. Det har allerede skjedd meg. Men heldigvis gikk det bra.

Selv om hun så for seg at barna kanskje måtte vokse opp uten henne, var hun ikke bekymret for fremtiden deres. – De har jo en fantastisk far som jeg er gift med, sier hun. – De har et veldig fint nettverk rundt seg. Ellers hadde dette vært vanskeligere.

I dag er hun 37 år gammel, og selv om hun har lagt bak seg en stor operasjon har hun ingen planer om å roe ned.

– Jeg har aldri gått på veggen, sier hun. – Jeg bør vel egentlig gjøre det snart, for å finne ut hvor den veggen er. Og så får jeg løse det når den veggen kommer. Når jeg har to små barn og en jobb som jeg elsker å holde på med, er det vanskelig ikke å gi alt.

«Jeg tenker at jeg er veldig heldig. Vi har det veldig godt i Norge. Og da kan jeg også prøve å hjelpe andre.»

FOTO: THOMAS HANSEN

GÅ NOEN EKSTRA SKRITT: BRUK TO TIMER PÅ Å GI BARN ET TRYGT HJEM

Under Artistgallaen på TV 2 skal vi rekruttere flere SOS-faddere, slik at flere barn får et trygt hjem og en god oppvekst. Bli med på SOS-patroljen kvelden før sendingen og verv flere faddere sammen med oss!

For å få så mange som mulig til å se sendingen på lørdagskvelden og «tjuvstarte» fadderrekrutteringen skal vi banke på dører i flere steder over hele Norge dagen før, fredag 20. mars. Vi håper du blir med!

Vi trenger kampanjeledere som vil ha ansvar for å lede sitt eget kampanje-team med dørbankere. Dette er en veldig viktig rolle, og suksessen til denne dør-til-dør-kampanjen avhenger

av innsatsen til kampanjelederne. Kampanjen gjennomføres i utgangspunktet i Oslo, Trondheim, Bergen, Stavanger, Lillestrøm, Asker og Bærum og Bodø, men har du lyst til å lage et eget team der du bor – ta kontakt med oss.

Er du klar for å gå noen ekstra skritt? Meld deg på her: www.sos-barnebyer.no/to-timer eller på e-post: sos@sos-barnebyer.no.

TAKK TIL OPPLYSNINGEN 1881, NSB OG HOMENET! DISSE TRE GJØR DET MULIG FOR OSS Å STILLE MED

Den 21. mars møter du blant annet...

FOTO: TV2

GURI SOLBERG, som skal løse oss gjennom tv-sendingen denne lørdagen. Hun er også med oss på en reise til Kosovo, der hun møter spebarna som er forlatt av sine mødre og trenger et nytt hjem.

FOTO: BIRN-OWE HOLMBERG

DAG OTTO LAURITZEN, som du allerede har kunnet lese om i dette magasinet. Du får se mer om hans besøk hos fadderbarnet sitt i India.

FOTO: BIRN-OWE HOLMBERG

STIG INGE BJØRNEBYE, som har vært på sitt andre besøk til fadderbarnet Moses i Lusaka, Zambia, ni år etter det forrige.

FOTO: STANDUP NORGE

LISA TØNNE, som for kort tid siden rakk å tenke «hvem tar vare på barna mine hvis jeg ikke overlever?». De samme tankene farer gjennom hodet til en mor i Lima nå.

ELSE KÅSS FURUSETH, som har vært med oss til Tanzania for å møte en barneleitet familie.

BARN SETTER FORTSATT SPOR

I fjor fortalte vi om «Barn setter spor», der OBOS har bidratt til å utvikle en app til smarttelefon basert på Skiforeningens tradisjonelle distansekort.

Hvert oppnådde distansemerke genererer en sum penger til SOS-barnebyer, og i 2014 førte barns entusiasme for ski til at det kom inn over 440 000 kroner til SOS-barnebyer.

OBOS fortsetter innsatsen, og på www.barnsetterspor.no kan du se hvor mange distansemerker barn har tatt så langt i år – 150 gull, mer enn 530 sølv og enda mer i bronse og jern. Når dette skrives har barn gått over 160 000 kilometer, og over 140 000 kr kommet inn til SOS-barnebyer. Det gis også poeng for skileik og alpint.

– Vi er utrolig stolte av «Barn setter spor», sier Kjetil Framstad, markedssjef i OBOS. – Den er utviklet sammen med Skiforeningen

FOTO: SOS ARKIV

og SOS-barnebyer, og handler om barn, lystbetont fysisk aktivitet, og turglede med familien. Samtidig handler om å bidra for barn i andre deler av verden.

Distansekort-appen er gratis og kan

lastes ned for iPhone og Android.

OBOS har siden 2004 støttet SOS-barnebyers arbeid og bidratt blant annet med finansiering av barnebyen i Blantyre, Malawi hvor 150 barn bor.

Gjenoppbygger Filippinene

BEHOVENE ER FORTSATT STORE på Filippinene etter tyfonen som ødela deler av landet for snart halvannet år siden. Wilh. Wilhelmsen-gruppen har et langsiktig engasjement på Filippinene, og har støttet SOS-barnebyer i en årrekke. Nå skal de være med og bygge nye hus til de hjemløse etter tyfonen.

– Vi har mer enn 24 000 ansatte over hele verden og ser det som viktig å være aktivt engasjert lokalt der våre ansatte kommer fra, sier Benedicte Teigen Gude, kommunikasjonsdirektør i Wilh. Wilhelmsen. – Filippinene er et av de landene der vi har flest ansatte. Få av våre ansatte og kunder ble direkte berørt av tyfonen, men vi ser det allikevel som helt naturlig å bistå i gjenopprettingsarbeidet i og med at vi gjennom mange ansatte og kunder kjenner til mange som ble direkte berørt. Vi var aldri i tvil om at det var riktig å bruke vår kompetanse og vårt nettverk til å hjelpe de som ble rammet av denne tragedien.

FOTO: SOS ARKIV

Det neste året skal den internasjonale maritime industrigruppen med hovedkontor i Norge bidra til gjenoppbyggingen av familiehus i Tacloban, som ble hardt rammet da tyfonen slo inn over Filippinene.

– Som et stort og globalt selskap har vi et ansvar for å bedre levekårene der vi har virksomhet, sier Gude. – Vi er stolte over å kunne hjelpe barn og familier som lever i en så vanskelig situasjon

Patrick er ni år gammel og har fått et nytt hjem etter jordskjelvet.

Tobarnsfaren Lelly og kona hans lot døtrene reise avgårde, men fant dem heldigvis igjen.

NY FREMTID ETTER JORDSKJELVET

Etter jordskjelvet ga desperate foreldre bort barna sine. Fem år etter står Haitis tredje SOS-barneby endelig ferdig.

Tekst: THOMAS HANSEN

Foto: DANIELLE PEREIRA

Ni år gamle Patrick er et av barna som får flytte inn i den nye barnebyen. SOS-barnebyen i Les Cayes er den tredje barnebyen på Haiti, og selv om barnebyen er ny er ikke niåringen noen nykommer i SOS-verdenen. Han ble tatt inn i barnebyen i Santo allerede for fem år siden, men har måttet bo i en leilighet sammen med sin store SOS-familie mens de har ventet på at den nye barnebyen skulle bli ferdig.

– Jeg pleide å si til ham at livet hans ikke var forbi selv om han hadde mistet foreldrene sine, sier SOS-mor Nicole. Hun har ansvaret for en barneflokk på åtte andre barn i tillegg til Patrick.

GA BORT BARN

Jordskjelvet 12. januar 2010 gjorde 1,5 millioner mennesker hjemløse på bare noen minutter. Beregningene på hvor mange som døde i jordskjelvet varierer, men det er anslått at minst 100 000 mennesker omkom etter jordskjelvet. De materielle ødeleggelsene var enorme.

Katastrofen gjorde også mange foreldre desperate etter å gi barna sine en bedre fremtid. Drøyt to uker etter jordskjelvet ble 10 amerikanske misjonærer stanset på grensen til Den dominikanske republikk med 33 barn som de hevdet var foreldreløse.

De haitiske myndighetene hadde tidlig advart mot menneskesmugling og ulovlig adopsjon. De trodde derfor ikke på historien om de foreldreløse barna og arresterte misjonærene for kidnapping. Barna ble sendt tilbake hovedstaden Port-au-Prince og tatt hånd om av SOS-barnebyen i Santo.

Barna var ikke foreldreløse, men de var heller ikke kidnappet. De hadde blitt gitt bort av sine desperate foreldre som ikke så noen mulighet for å ta vare på dem etter jordskjelvet.

STOLTE PÅ MISJONÆRENE

– Vi sov på gata, vi hadde ikke engang tepper å ligge på, sier Paulimé. Hun er en av mødrene som valgte å la de amerikanske misjonærene ta hånd om barna. – Vi følte

at vi måtte la barna dra, fordi ting var så ille her. Vi hadde ikke mat å gi dem. Vi kunne ikke gjøre noe for dem.

Også tobarnsfaren Lelly lot sine døtre reise avgårde. Da han og kona hørte at de var blitt stoppet på grensen, var hans eneste tanke å finne dem igjen.

– Vi visste ikke hvor barna var. Vi tok kontakt med politiet, men de sa vi aldri kom til å se barna igjen, sier Lelly.

NYTT HÅP

Da de 33 barna kom til barnebyen i Santo satte SOS-barnebyer i gang med å finne foreldrene til barna. Noen av dem var underernærte og trengte oppfølging fra sykehus. Barnebyen sørget for mat og behandling av skader.

– Etter en stund ble vi informert om at jentene var i barnebyen, sier Lelly. – Da vi kom dit så vi at jentene var i live og at de ble tatt godt vare på. SOS-mødrene fortalte oss om hvordan jentene hadde det, at de gjorde alt de kunne for at de skulle ha det bra og ved god helse. Jeg kommer aldri til å

glemme det de gjorde for oss.

Alle de 33 barna misjonærene ville ha med ut av landet ble etter hvert gjenforent med foreldrene sine.

FRA TRAUMER TIL FOTBALL

Etter jordskjelvet var familiegjennforening noe av det viktigste SOS-barnebyer gjorde. Flere hundre barn kom alene til barnebyen i Santo, og barnebyledelsen slo opp telt og fant andre løsninger for å gi barna et midlertidig sted å bo. Etterhvert lyktes barnebyen med å finne gjenlevende familie-medlemmer til de fleste barna.

Men ni år gamle Patrick vet at han aldri blir gjenforent med sine foreldre. Da han kom til SOS-barnebyer som fireåring var han alene og traumatisert. I dag er han skoleflink, fotballinteressert og trives i sin nye familie som ble skapt etter jordskjelvet for fem år siden.

– Det blir bra for barna å bo i barnebyen der de kan se vennene sine hver dag, sier SOS-mor Nicole.

FAKTA SOS-BARNEBYER PÅ HAITI

- Etter jordskjelvet i 2010 tok SOS-barnebyer hånd om 400 barn som hadde mistet eller kommet bort fra foreldrene sine.
- I samarbeid med myndigheter og andre organisasjoner ble 294 gjenforent med biologisk familie. 106 fikk et nytt hjem i en SOS-familie.
- Ny barneby etableres i Les Cayes. Hovedstaden ligger i grus, mye skal gjenoppbygges og byggingen av barnebyen tar tid. SOS-familiene bor i leide hus i mellomtiden.
- SOS-barnebyer delte etter jordskjelvet ut tepper, mat, vann og medisiner til tusenvis av jordskjelvrammete. I månedene etter skjelvet fikk 24 000 barn mat hver dag.
- Mange av matutselingsstasjonene ble etter hvert gjort om til lokale sentre. I dag er det 42 slike sentre i Haiti, som tilbyr ulike aktiviteter og tjenester til barn og familier.
- SOS-familieprogrammer gir 3 800 barn og familier støtte til en bedre hverdag.
- De tre SOS-barnebyene gir et trygt hjem til til sammen 500 barn.
- SOS-barnebyer har jobbet i Haiti siden 1978.

STORT & SMÅTT

Blå jul i Karibien

De spinnville jordomseilerne har feiret blå jul i Karibien. Langt unna julestria i Norge lagde de pepperkakebåt og spiste grillmat på julaften.

Samboerne Ingunn Narverud og Snorre Føreland la ut på sin jordomseiling med skipet S/Y Spinnvill i fjor sommer. På veien skal de samle inn penger til SOS-barnebyer og besøke en barneby i Ipiales i Colombia. Nå har de altså krysset Atlanterhavet og kommet fram til øyparadisene i Det karibiske hav.

Den hjemlige julestria slapp de dermed unna, men litt julestemning ble det likevel. Underveis på seilasen har de hatt hjelp av venner, og en av dem hadde tatt med seg selveste «Tre nøtter til Askepott»!

Følg jordomseilerne på <http://www.sy-spinnvill.com/> og støtt innsamlingen deres på <http://innsamling.sos-barnebyer.no/ipiales>. Så langt er 75 000,- samlet inn.

Fra grasrota til fattige barn

Grasrotandelen gir stadig kjærkommen hjelp til barn over hele verden. I 2014 var SOS-barnebyer den organisasjonen som fikk mest grasrot-penger i Indre Østfold. Det er May Lie Gander, fylkesleder for SOS-barnebyers frivillige i Østfold, svært fornøyd med.

– Vi lever av gaver og faddere, og samler nå inn penger til en barneby som er under bygging i Mwanza i Tanzania, sier hun til Smaalenenes Avis. Fylkeslaget samler også inn penger til drift av barnebyen i Pristina i Kosovo.

– Barna får trygghet, støtte og utdanning, sier Gander.

LOTTERI MED GLOBALE FORMÅL

SOS-barnebyer har, sammen med WWF, Amnesty, Greenpeace og en rekke andre organisasjoner bedt norske myndigheter om å åpne for det såkalte Postkodelotteriet i Norge. Lotteriet driver etter et ikke-vanedannende konsept der gevinsten man får deles med andre som bor i samme nabolag som deg. Det har vært en stor suksess i Nederland og Sverige. I Norge vil overskuddet fra Postkodelotteriet gå til ideelle organisasjoner som SOS-barnebyer og de andre som har stilt seg bak dette lotteriet.

Åpner skattekista

Årets høydepunkt for mange fem- og seksåringer nærmer seg, skriver Laagendalsposten. Kulturskolelærere har nå reist rundt for å øve med barna til årets største begivenhet – Sangskattekista.

Det er 12. gang Sangskattekista arrangeres i Kongsberg, der to gigantiske barnekor synger sammen. Korene består av barn som går siste år i barnehagen og første år på barneskolen. Mer enn 700 barn er ventet å delta på årets begivenhet, som finner sted 20. februar.

Sangskattekista samler inn penger til SOS-barnebyer og det såkalte Jazzhuset i Malawi. I løpet av årene sangskattekista har eksistert har barna samlet inn mer enn 400 000 kroner.

– Nordmenn er ikke egoister

– Nordmenn er ikke egoister. Det skrev markedsdirektør Aslak Sletten i SOS-barnebyer Norge i et innlegg i Dagsavisen før jul. Foranledningen var en BI-rapport der det gikk fram at stadig flere ansatte i norske bedrifter heller vil beholde julegaven fra arbeidsgiveren selv enn at den gis bort til et velledig formål.

– Ansatte i norske bedrifter gir nemlig hele året, skrev Sletten. – Dessuten forteller undersøkelsen også at de ansatte er mer villige til å gi dersom de selv får være med på å bestemme hva pengene skal gå til.

Sletten sier han synes det er forståelig at mange vil beholde julegaven selv. – Spesielt dersom du jobber et sted der den ofte symboliske julegaven er et av få synlige tegn du får på at arbeidsgiveren verdsetter jobben du gjør, skrev Sletten. – Jeg tror arbeidstakere kan verdsettes på andre måter også. Først og fremst ved at de inkluderes i de viktige verdimesige beslutningene som tas i bedriften. En slik beslutning er bedriftens ansvar for samfunnet vi lever i. Det er bra for de ansatte, bra for innovasjon og bra for forretningene. Og det er bra for alle andre også.

ØNSKER DU Å BIDRA SOM SOS-FRIVILLIG? For mer info: sos-barnebyer.no/frivillig. Ta også gjerne kontakt med din fylkesleder.

Akershus
Ingrid Steen Malt/91 82 30 09
Buskerud
Grith Overgaard Fosnæs/93 44 51 14
Finnmark
Rosel Olsen/95 04 66 15
Hedmark
Eva Bækkel/99 01 83 06
Hordaland
Sonal Patel/41 30 45 83

Møre og Romsdal
Kari Mette Abusland/95 12 55 60
Gerd Watten/90 93 58 74
Nordland
Ståle Bakken/95 90 13 31
Nord-Trøndelag
Ingrid Hallan/99 58 24 12
Oppland
Eva Engenes/97 78 65 63

Oslo
Solveig Hauge/41 60 46 27
Rogaland
Ragne Rødstøl/91 82 35 07
Sogn og Fjordane
Ralf Einar Johannessen/48 27 55 96
Svalbard
Anne Lise Klungseth Sandvik/91 71 31 63
Sør-Trøndelag
Ida Marie Ulriksborg/95 85 29 28

Telemark
Sissel Berit Hoell/91 36 50 81
Troms
Bodil Skotnes/91 57 92 30
Vestfold
Bernhard Marti/99 61 17 54
Østfold
Mary Gander/48 16 37 24

Ikke alle ønskene til Solveig står skrevet i stjernene. Noen av dem har hun satt ned på papiret.

SOS BARNEBYER
Et trygt hjem for alle barn

50
ÅR
I NORGE

SKRIV ET TESTAMENT SOM HANDLER OM LIVET

Ingen arveavgift • Fri advokathjelp
Hele eller deler av arven etter deg, kan gi de mest sårbare barna et trygt hjem og en fremtid.

sos-barnebyer.no/testament
Tlf. 23 35 39 49 / 23 35 39 00

– JEG MÅTTE HJELPE TIL

– Vi måler vår egen temperatur to ganger om dagen, sier Solveig Hauge. Hun er tilbake i Norge etter fire uker på et behandlingssenter i Sierra Leone. Snart reiser hun ut igjen.

TEKST: THOMAS HANSEN

– Vi hadde cirka 50 pasienter innom i de ukene jeg var der, sier Solveig Hauge. – 17 av dem hadde ebola, og flere av dem døde.

Solveig Hauge er sykepleier. Hun er også frivillig for SOS-barnebyer, og har den siste tiden vært fylkesleder for de SOS-frivillige i Oslo. Da ebola-epidemien brøt ut i Vest-Afrika meldte hun seg som frivillig til å bidra i det medisinske arbeidet.

I desember har hun jobbet på et behandlingssenter utenfor Moyomba sør i Sierra Leone. – For meg var det åpenbart at jeg måtte reise ned og hjelpe til, sier hun. Sierra Leone har vært hardt rammet de siste tiårene, først av en årelang borgerkrig, og så av en epidemi som så langt har krevd rundt 3 000 menneskeliv.

SIKKERHET FØRST

Behandlingssenteret hun jobbet på åpnet like før jul. De tre første pasientene fikk alle bekreftet ebolasmitte, og i ukene som fulgte var hun vitne til flere triste menneskeskjebner. Flere av de ebolasmittede hun møtte vet hun fortsatt ikke hvordan det har gått med.

– For det medisinske personellet kommer sikkerheten først, og det er stadige tempera-

turkontroller inn og ut av behandlingssenteret, forteller hun.

Sikkerheten gjør også selve det medisinske arbeidet vanskeligere, fordi det blant annet er vanskeligere for legene å gjøre gode undersøkelser med hendene.

RAMMER SAMFUNNET

I tillegg til de personlige tragediene rammer epidemiene også hele samfunnet, forteller Hauge. Det er innført en «non-touch policy» der man unngår håndhilsing og annen fysisk kontakt. Alle skoler og universiteter har vært stengt i et år. Men dette har også ført til en oppblomstring i tenåringsgraviditeter.

Nå reiser Solveig Hauge snart ned igjen til det samme behandlingssenteret. Hun vet ikke hvor mange av de hun møtte sist som fortsatt vil være der. Samtidig passer hun på å rose de lokale helsearbeiderne.

– De har stått i dette enda lengre enn oss, og det er de lokale som gjør den viktigste jobben, sier hun. – Og i alle de ebolarammede landene er det en bedring. Det gir tro på at innsatsen nytter.

GIR DYPE ARR I GENERASJONER

– Vi må forberede oss på at enda flere barn blir foreldreløse og flere foreldre kommer til å måtte kjempe hardt for å kunne gi barna bra oppvekstsvilkår, sier generalsekretær Svein Grønnern.

Han advarer om at de økonomiske, sosiale og psykologiske effektene av dette utbruddet vil prege generasjoner i de ebolarammede landene.

Grønnern er svært bekymret for barna i de ebolarammede landene. Ikke bare fordi de har blitt rammet nådeløst av epidemien, men også fordi disse barna på sikt vil møte ekstremt tøffe utfordringer.

– De dramatiske økonomiske, sosiale og psykologiske effektene av dette utbruddet vil fortsette i mange år. Vi må forberede oss på at enda flere barn blir foreldreløse og flere foreldre kommer til å måtte kjempe hardt for å kunne gi barna bra oppvekstsvilkår. Denne epidemien etterlater følelsesmessige arr som skal bæres av fremtidige generasjoner, sier Svein Grønnern.

FAKTA RAMMEDE OMRÅDER

Situasjonen i de rammede områdene og SOS-barnebyers arbeid der.

SIERRA LEONE

- Mat, medisinsk materiell, hygieneartikler og psykososial støtte til familier.
- Skole- og barnehagemateriell for hjemmeundervisning til flere tusen barn inntil skolene gjenåpner.
- Barnebyen i Makeni skal gi et nytt hjem til flere foreldreløse barn.
- Oppfølging og aktivitetstilbud til barna som har oppholdt seg innenfor barnebyenes område siden ebolaepidemien brøt ut.

LIBERIA

- Mat og klær til ebolarammede familier.
- Antall ebolasmittede er på vei nedover. Myndighetene melder om det laveste antallet bekreftede tilfeller siden juni 2014.
- Skolene i Liberia, som har vært stengt siden august, gjenåpnes fra 2. februar.
- Midlertidige omsorgssentre etablert av helse- og sosialmyndighetene i Liberia, med støtte fra SOS-barnebyer, Unicef, Redd Barna, kan ta imot barn ved behov.

GUINEA

- Det er ikke registrert nye ebola-tilfeller i Guinea i januar.
- Skolene ble gjenåpnet 19. januar. Også SOS-skolene startet opp arbeidet igjen under trygge forhold, og nesten alle barna var tilbake på skolebenken.
- Det er fortsatt strenge smittevernstiltak i SOS-barnebyers programmer.

RETTIGHETER FOR FUNKSJONSHEMMEDE BARN

Langsiktig arbeid har gitt gode resultater for barneomsorgen i Murmansk. Men fortsatt faller én gruppe utenfor.

TEKST OG FOTO: MATS HVALSENGEN

Fem timers kjøring fra Kirkenes ligger Murmansk by. Byen i nord-vest-Russland er sentrum for regionen med samme navn og huser rundt 300.000 innbyggere. SOS-barnebyer har i 15 år jobbet for sårbare barn i regionen. Det har skjedd mye på den tiden.

I en sidegate nær sentrum av byen ligger en bortgjemt bygård. I den mørke polarnatten lyses gaten kun opp av lysene fra vinduene og lyktestolpen nede ved hovedveien. Når vi ringer på døren hører vi med en gang glade stemmer på den andre siden.

BORTGJEMT PÅ INSTITUSJONER

På begynnelsen av 2000-tallet fantes det kun en håndfull fosterfamilier i Mur-

mansk. Foreldreløse barn ble bortgjemt på institusjoner. Der ble de til de fylte 18 for så å bli overlatt til seg selv i møte med den voksne verden. Gjennom langsiktig arbeid og god dialog med myndighetene har SOS-barnebyers påvirkningsarbeid og opplæring av fosterforeldre bidratt til at det i dag er 640 fosterfamilier i regionen og kun et fåtall barn uten tilfredsstillende omsorg vokser opp på institusjoner.

Arbeidet har også gitt ringvirkninger utover Murmansks grenser. Siden 2010 har SOS-barnebyers kompetansesenter gitt opplæring til over 3700 fagpersoner innen barnevern og sosiale tjenester, i 21 ulike regioner i Russland. Dessverre er det

fortsatt en gruppe barn som faller utenfor Russlands fosterhjemsrevolusjon.

GØY Å FÅ BESØK

Nina åpner døren og smiler høflig. Hennes to tvilling-døtre Victoria og Alina på 9 år titter opp fra leksene og smiler bredt. Det er gøy å få besøk.

Nina er 29 år gammel og bor i leiligheten sammen med sine to døtre. Victoria og Alina har cerebral parese. Mannen hennes forlot henne da barna var små. Siden den gang har hun klart seg alene. Det har ikke alltid vært lett. For å ta seg av barna måtte Nina slutte i jobben sin. Det førte til at den inntekten familien hadde forsvant og den offentlige støtten familien fikk var ikke nok.

I 2013 kom Nina i kontakt med SOS-barnebyer. Nå får hun støtte til barnepass og avlastning når hun har behov for det. I tillegg får hun og barna hjelp og veiledning til å takle hverdagen og utfordringene de står ovenfor. Med denne hjelpen klarer Nina å følge opp jentene på skolen og på andre aktiviteter. Det er veldig viktig at jentene får svømme, sier hun. En gang i uken tar hun jentene med til svømmehallen.

FÅTT NY JOBB

Etter at hun fikk hjelp til å passe barna har Nina også fått ny jobb. Nå jobber hun i bank og forsørger familien med inntekten sin. Victoria og Alina trives begge på skolen. Engelsk er favorittfaget. De synes det er ekstra gøy å få besøk av noen de kan snakke engelsk med. De har ikke så mange venner. Jentene går i en spesialklasse på skolen og har lite kontakt med de andre barna. Det hender at en venn av Nina kommer innom med sine barn. Da leker de sammen.

Funksjonshemmede barn er blant de mest sårbare gruppene i Russland. SOS-barnebyer har siden 2012 jobbet spesielt med funksjonshemmede barn og deres familier i Murmansk. Prosjektet finansieres av Helse- og omsorgsdepartementet og tilbyr blant annet opplæring av avlastningsfamilier for funksjonshemmede barn, opplæring av fosterfamilier med kapasitet til å ta vare på barn med funksjonshemninger, familieveiledning og påvirkningsarbeid mot myndighetene.

BLE ØNSKET AV BARN

For to år siden ble Åge Mortensen (61) SOS-far i barnebyen Bergen. Nå er SOS-barnebyer på utkikk etter flere fosterforeldre for barna på Vestlandet.

TEKST: THOMAS HANSEN

For Åge var det en myk overgang. Han var allerede familieassistent i barnebyen da en av fostermødrene sluttet. – Jeg hadde kjent disse barna i tre år, forteller Åge.

– Jeg ble spurt om å overta, og jeg sa at det var greit hvis det var i orden for barna, sier han.

De to barna i familiehuset var 13 og 15 år gamle. Da de ga beskjed om at de ønsket seg Åge som ny fosterfar, var saken grei.

I tillegg fikk han etterhvert et midlertidig ansvar for et søskenpar på 11 og 14 år som bodde i et annet av familiehusene. Også da spurte han sine egne fosterbarn hva de syntes. De tok gjerne imot et ekstra søskenpar, som ble boende hos Åge i et år.

FÅ FEDRE

Stort sett er det ikke SOS-fedre vi leser om. Verden over er det SOS-mødrene som dukker opp på bilder og i artikler, som i dette magasinet. Slik er det også i Bergen, der Åge er en av bare to fosterfedre.

Bak seg har han tjue år i lærerroller i videregående skole. Det er en erfaring han tar med seg i arbeidet med barna i barnebyen.

– Da jeg begynte i barnebyen var jeg forberedt på å møte vold og aggressivitet, sier Åge. – Men det har vært en utrolig stor positiv overraskelse at barna her er så greie som de er.

Åge har en fast rådgiver i familiehuset der han bor sammen med sine to fosterbarn, og også familieassistenten har vært viktig for familien. – De er en god støtte og hjelp, forteller Åge. – Det gjør at vi slipper å stå alene når noe skjer.

– Da jeg begynte i barnebyen var jeg forberedt på å møte vold og aggressivitet, sier Åge. – Men det har vært en utrolig stor positiv overraskelse at barna her er så greie som de er.

INTERNASJONALT ENGASJEMENT

Fosterforeldre i barnebyen i Bergen har også fritid, og også den bruker Åge på å jobbe med barn – i Uganda.

– Det er jo litt tilfeldig, sier han. – Jeg hadde jobbet 16 år på Bømlo videregående skole da jeg leste om en dame fra Stord som drev et barnehjem i Uganda.

Damen fra Stord kom til Bømlo for å fortelle mer om prosjektet. Åge ble med på

en tur til Uganda allerede samme sommer.

– Jeg har fortsatt å reise ditt hvert år, sier han. – For tre-fire år siden kom det også en SOS-barneby i området, og en god del av barna derfra kommer fra nettopp dette barnehjemmet som jeg har vært engasjert i.

Vil du jobbe sammen med Åge? Nå søker SOS-barnebyer etter flere fosterforeldre i Bergen. Stillingsannonser finner du på neste side.

Ungdommen i dag!

Det siste året har aktive ungdommer startet opp UngSOS-grupper i alle deler av landet. Hvis du er mellom 15 og 25 år kan du være med på å forme fremtidens UngSOS og delta på vår nasjonale samling i Oslo i april.

I dag har vi UngSOS-grupper i Lørenskog, Lillestrøm, Trøgstad, Gjøvik, Stavanger, Sandefjord, Oslo, Kristiansund, Bergen og Re – og flere skal det bli.

Gruppene deltar på arrangementer, bidrar med kakesalg, ansiktsmaling, stiller opp på stands, planlegger og gjennomfører happenings som Barnebymarsjen, samt mye annet. Her kjenner kreativiteten ingen grenser. I tillegg er det gøy – bildet du ser her er fra en «pizzakveld med mening» for noen av ungdommene i Østlandsområdet.

Bli med! Se www.sos-barnebyer.no/stott-oss/frivilig/ungsos eller kontakt Vicki Olafsen på vicki.olafsen@sos-barnebyer.no for mer informasjon.

Har du kjærighet nok til flere?

SOS-barnebyer søker fosterforeldre til barnebyen i Bergen. Vi tilbyr fosterhjem til barn som av ulike grunner ikke kan bo sammen med foreldrene sine. Vi søker en omsorgsfull voksen med overskudd, varme og tid til flere. Du må evne å romme hele barnets historie, og være en tydelig voksen med et stort hjerte.

Vi er på jakt etter deg som:

- er raus
- tåler å være "teit"
- liker hverdager
- blir med på fotballkamp
- kan trøste når det trengs
- kan si ifra når det er leggetid
- spør hvordan dagen har vært
- hjelper til med lekser

Du vil få:

- muligheten til å være en stor forskjell i barnas liv
- tett oppfølging og veiledning fra et profesjonelt nettverk av fagpersoner
- intern og ekstern opplæring
- jevnlig avlastning
- hjelp når du trenger det
- gode betingelser

Vi legger spesielt til rette for at søsken skal få bo sammen, og barnebyen har familiehuse som er tilrettelagt for dette. Du blir en del av et større fellesskap som du kan dele utfordringer og gleder med.

Er du den vi leter etter?

Ta kontakt med barnebyleder Morten Lillestøl Madsen på mobil: 930 27 629 eller e-post: mlm@sos-barnebyer.no eller gå inn på våre nettsider www.sos-barnebyer.no og les mer om barnebyen i Bergen.

Alle elevene blir svært klar
over hva det er de gir en
arbeidsdag til.

Elever og lærere på tur til Zimbabwe

Barn og ungdom i Zimbabwe står overfor ganske utfordringer enn sine norske jevnaldrende. Nå skal seks videregående skoler i Norge reise på tur for å lære hvor viktig utdanning er.

tekst: LENE AARNES

foto: MATS HVALSENGEN

Mange tar utdanning for gitt i Norge, men slik er det ikke for alle. SOS-barnebyer har mange støttespillere blant videregående skoler, og nå skal seks av disse skolene reise til Zimbabwe og møte barn og ungdom med ganske andre utfordringer enn det norske ungdommer står overfor.

REISER FOR Å LÆRE

Det er elever og lærere fra Atlanten, Åsiden, Sørumsand, Rælingen, Skarnes og Skedsmo videregående skoler som reiser ned til sydlige Afrika tidlig i mars. Hovedfokus er på utdanning og hvor viktig det er – både for ethvert menneske, og for et lokalsamfunn og hele landet. De norske

elevene og lærerne skal besøke skoler på flere nivåer, og vil møte ungdom som kan fortelle om livene sine og om hvilke fremtidsutsikter de har.

Med en arbeidsledighet på 85 % ser det ikke bare lyst ut for de unge. Da blir det ekstra viktig med vellykkede prosjekter som drives av SOS-barnebyer, som gir disse ungdommene håp om at de kan klare å skape sitt eget levebrød.

SER AT HJELPEN KOMMER FREM

Når de norske elevene og lærerne kommer tilbake til sine skoler, viser de film og bilder og forteller om det de har opplevd. På denne måten kan også de andre elevene føle seg tettere på prosjektet de støtter. Elevene har samlet inn penger til disse prosjektene selv, og for flere skoler er summene oppe i 100-200.000 kroner. Denne reisen gir elevene en

mulighet til å se at pengene kommer frem, og de kan følge utviklingen. Det er gull verdt når skolene har sine årlige aksjoner.

Noen skoler velger også å gjennomføre undervisningsopplegg, men det er opp til hver enkelt skole hvor mye tid de ønsker å bruke på aksjonen. Uansett blir alle elevene svært klar over hva det er de gir en arbeidsdag til, enten det er medelever som holder foredrag eller det kommer en medarbeider fra SOS-barnebyer.

Det vil bli mange sterke opplevelser, og både lærere og elever vil få en tur de aldri kommer til å glemme. Som aksjonsskole for SOS-barnebyer, kan man velge å støtte prosjekter i flere land og verdensdeler.

Se våre skolesider på sos-barnebyer.no/hvorfor-og-velg-blant-vare-skoleprosjekter.

Det er godt å vite at en tøff start kan bli snudd
til en lykkelig fortsettelse, når barn får
den hjelpen de trenger.

Heí!

*Dette er Joshua, som ble født
på et sykehus i Zambia.*

Moren hans forlot den lille babyen rett etter at han var født. Hun rakk ikke en gang å bli registrert ved fødeavdelingen før hun forsvant, så ingen visste hvem hun var.

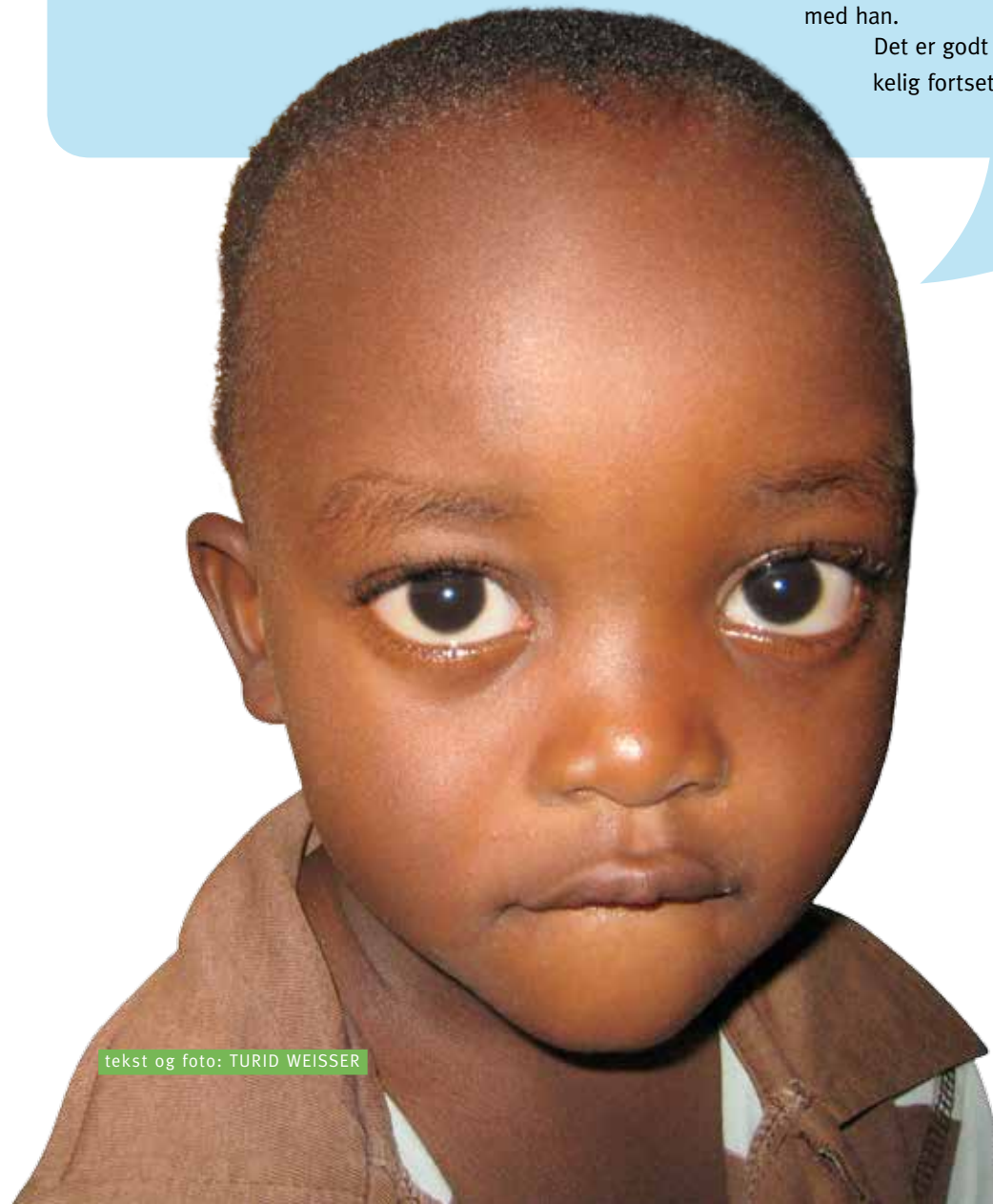
Det eneste vi vet, er at hun må ha vært i en veldig vanskelig situasjon, siden hun måtte ta det vanskelig valget å gi fra seg den lille babyen sin til fremmede. Dessverre er det mange mødre som føler at de må gjøre dette – hver eneste dag blir nyfødte babyer forlatt.

Heldigvis ble Joshua tatt godt vare på, han ble boende på sykehuset i syv måneder. Der fikk han mat, en ren seng og han var i trygge omgivelser - men han manglet den grunnleggende omsorgen fra en mor eller far.

Den omsorgen som manglet i begynnelsen av livet hans, har han fått igjen i mas-sevis etter at han kom til en SOS-barneby da han var syv måneder. Da fikk han en ny mamma, som elsker den lille gutten sin over alt på jord. Han fikk et trygt hjem og en hel søskenflokk å leke med. Han er fortsatt den lille maskoten deres, som alle liker å kose og tulle med.

Joshua vet foreløpig ingenting om sin vanskelige start på livet, men det vil han få vite etter hvert som han blir eldre. Heldigvis har han ingen vonde minner som vil plage ham senere, han er en lykkelig liten gutt som tasser rundt i barnebyen med fotballen sin, og venter på at søsknene skal komme tilbake fra skolen og leke med han.

Det er godt å vite at en tøff start kan bli snudd til en lykkelig fortsettelse, når barn får den hjelpen de trenger.

tekst og foto: TURID WEISSER

FAKTA FAKTA ZAMBIA

- Land i Afrika med 12 millioner innbyggere
- Hovedstaden heter Lusaka
- Har 4 SOS-barnebyer

SE ARTISTGALLA PÅ TV 2 LØRDAG 21. MARS!

21. mars kl 21.40 sendes TV 2s Artistgalla på direkten i samarbeid med SOS-barnebyer. Hold av datoen og opplev en kveld med god underholdning og gripende reportasjer fra SOS-barnebyer.

**SOS
BARNEBYER**
Et trygt hjem for alle barn

Dag Otto Lauritzen
møter sitt fadderbarn
i India.

Foto: Bjørn-Ove Holmberg

Dine barn, mine barn, våre barn. Som SOS-fadder gir du barn som mangler omsorg en familie, trygghet og en god start på livet. Du gir de samme mulighetene du skulle ønske noen ga ditt barn, dersom du ikke lenger var der.

Bli SOS-fadder på tlf 02210 eller sos-barnebyer.no